

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789479776/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

imod, og jeg begyndte at skændte på det stakkels barn for alt, hvad hun sagde og gjorde. Med stor tålmod og fromhed tog hun imod alt, men netop dette var mig imod, og hendes ro forøgede min uro. Det forekom mig, at jeg ikke kunne komme til ro, med mindre jeg så hendes tårer flyde. Dette ville imidlertid aldeles ikke lykkes; mere og mere tirret ved hendes ligegyldighed gjorde jeg det ene forsøg efter det andet, snart løb jeg fra hende, snart skændte jeg for ingen ting, intet hjalp. Som i en slags fortvivlelse greb jeg nu til det sidste middel. Vi kom til en skrænt, der førte ned til en dyb og mørk kløft; næsten ude af mig selv tog jeg hende nu ved hånden, løb i det stærkeste trav ned i denne fordybning, slap hende derpå og ilede ene op på kanten. Dette var for meget for det arme barn; hun gav sig nu til at skribe og græd, så den ene tåre ikke bide på den anden. I samme øjeblik veg min onde dæmon fra mig, jeg kunne atter trække vejret, løb ned og kyssede hende og trykkede hende op til mig og vidste ikke det gode, jeg ville og kunne gjort mod den lille. Dybt skammede jeg mig over dette ondfald og gik hjem med de hårdeste bebrejdelser og samvittighedsnag over min slette handling. Gud være lovet! Det var første og sidste gang, jeg har følt noget sådant. Jeg grublede meget herover og tænkte, at en djævel vist har måttet være i min nærhed. Hver gang jeg senere i mit liv er kommet forbi dette mig uforglemmelige sted i skoven, har jeg altid følt mig uhyggeligt tilmode.]

Under dette ophold hos Wexschallis så jeg første gang digteren Adam Oehlenschläger, der en dag kom med sin datter Charlotte for at gøre et besøg. Hvilken betydning denne mand havde for enhver dansk var mig dengang næsten ukendt, men desuagtet gjorde hans personlighed et dybt indtryk på mig, og jeg erindrer, at jeg stillede mig bag et stort træ for ubemærket af ham og de andre at kunne betragte ham. Trægruppen, belysningen, bordet, hvorved han sad med madam Wexschall – alt ser jeg endnu så tydeligt, som om det havde været i går. Hans datter tiltrak sig også min opmærksomhed. Hendes livlighed og frihed forundrede mig. Jeg ser hende endnu for irine øjne, således som hun om aftenen i det klare måneskin for at fornøje madam W. havde løsnet sit lange gule hår, trådte ud af huset og skred hen imod os, der sad i et lysthus. Hendes øjne glimrede så stikkende, at jeg syntes,

jeg blev ganske bange for hende, uagtet jeg fandt hende smuk på sin måde. Der var noget i hendes udtryk i dette øjeblik, som jeg fandt upassende uden at kunne gøre mig rede for, hvad det var, og talte hun til mig, måtte jeg uvilkårligt slå mine øjne ned.

Stakkels Lotte Oehlenschläger! Hvem havde kunnet ane, når man hin aften så den kække overmodige pige, at skæbnen havde bestemt hende en sådan række af ydmygelser og modgang som den, hendes senere liv førte med sig, og som upåtvivleligt lagde hende i graven i den unge alder. Hun var en slags Ragnhild, der enten måtte sejre eller dø; hun sejrede ikke. Oehlenschläger tiltrak sig især min opmærksomhed ved sit skønne hoved. Det blanke, bløde, sorte hår faldt så smukt om den høje, ædle digterpande; de smukke øjne lyste af ild, og han udbredte en elskværdig gemytlighed ved sin tone og hele sit væsen. Han betragtede mig flere gange stift og med en vis nysgerrighed og sagde mig, førend han gik, nogle forbindelige ord om, hvad han alt havde set mig udføre på scenen. Da de var borte, og jeg lå i min seng, kunne jeg længe ikke falde i søvn for tanken om digteren og hans datter.

Også komponisten Kuhlau så jeg her for første gang. Han gjorde et godt indtryk på mig, da jeg først havde forsonet mig med, at han kun havde ét øje; men dette ene var så smukt, at man måtte sørge over, at der ikke var to i det ellers velformede ansigt. Han var gemydlig, ligefrem og havde et så godmodigt præg, at endog jeg indlod mig i spøg med ham. Han og Wexschall kom i passiar til langt ud på natten. Kuhlau var som bekendt en ven af druesaften, og i talens løb sad de og drak og drak således, at da Kuhlau endelig brød op for at gå, var det kendeligt, at den gode musikus havde drukket mere end vel var. Wexschall bemærkede dette og sagde: »Kom, jeg vil følge Dem hjem! Natten er smuk.« Han boede nemlig i Lyngby. Med ængstelse så jeg efter dem, da de vandrede op ad vejen, som dengang højnede sig temmelig stærkt, og jeg så, hvor besværligt det faldt Kuhlau at holdt takt med sin ledsager. De andre lo heraf, men jeg havde set for meget af sligt i mit hjem, til at jeg kunne få fat på den komiske side. Dagen efter kom den geniale Kuhlau atter, og idet han trådte ind i stuen, gik han hen til madam Wexschall, kyssede hende på hånden og sang: